חוץ מן אהערלה בוכלאים יומר אף אומר אף

החדש: גבל מאי תלויה ומאי שאינה תלויה

אילימא תלויה דכתיב בה ביאה ושאינה

תלויה דלא כתיב בה ביאה והרי תפילין ופטר

חמור דכתיב בהן ביאה ונוהגין בין בארץ בין

בח"ל אמר רב יהודה ה"ק כל מצוה שהיא

חובת הגוף נוהגת בין בארץ בין בח"ל חובת

קרקע אינה נוהגת אלא בארץ מנה"מ ∘דת"ר

יאלה החוקים אלו המדרשות והמשפטים אלו

הדינים אשר תשמרון זו משנה לעשות זו מעשה בארץ יכול כל המצות כולן לא יהו

נוהגים אלא בארץ ת"ל כל הימים אשר

אתם חיים על האדמה אי כל הימים יכול יהו

נוהגים בין בארץ בין בח"ל ת"ל בארץ אחר

שריבה הכתוב ומיעם צא ולמד ממה שאמור

בענין 2אבד תאבדון את כל המקומות אשר

עברו שם וגו' מה עבורת כוכבים מיוחרת

שהיא חובת הגוף יונוהגת בין בארץ בין

בחוץ לארץ אף כל שהיא חובת הגוף נוהגת

בין בארץ בין בח"ל: חוץ מן הערלה

והכלאים: איבעיא להו ר"א לקולא פליג או

לחומרא פליג לחומרא פליג וה"ק ת"ק חוץ מן

הערלה ומן הכלאים דהלכתא גמירי להס

אע"ג דאיכא למימר חובת קרקע היא אבל

חדש בארץ אין בח"ל לא מ"ם מושב לאחר

ירושה וישיבה משמע ואתא ר"א למימר אף

חדש נוהג בין בארץ בין בח"ל מ"ם מושב

בכל מקום שאתם יושבים או דלמא לקולא

פליג וה"ק ת"ק חוץ מן הערלה והכלאים

דהלכתא גמירי לה וכ"ש חדש דמושב ∘כ"מ

שאתם יושבים משמע ואתא ר"א למימר

חדש אינו נוהג אלא בארץ דמושב לאחר

ירושה וישיבה משמע ומאי אף אקמייתא

ת"ש דאמר אביי מאן תנא דפליג' עליה דר"א

ר' ישמעאל היא ידתניא ללמדך שכל מקום שנאמר בו מושב אינו אלא לאחר ירושה

וישיבה דברי רבי ישמעאל אמר לו ר"ע הרי

שבת שנאמר בו מושבות ונוהגת בין בארץ

בין בח"ל א"ל שבת 🐠 ק"ו אתיא מה

מצות קלות נוהגות בין בארץ בין בח"ל

שבת חמירא לא כ"ש מראמר אביי מאן

תנא דפליג עליה דר"א רבי ישמעאל ש"מ

רבי אליעזר לחומרא פליג שמע מינה מכדי

רבי ישמעאל אהיכא קאי אנסכים בנסכים

בניסן שלא יאכל מהם ומספק אין לאסור כל השעורים כיון דרוב השעורים נזרעו קודם ט"ז בניסן ובירושלמי נמי משמע דחדש נוהג אף בשל עובדי כוכבים דפריך עלה דמתני׳ דקתני אף החדש אמאי לא תני חלה ומשני לפי שאינה בשל עובדי כוכבים משמע דחדש דקתני במתניתין נוהג בשל עובדי כוכבים:

הרי תפילין ופמר חמור. פירש בקונטרס דנוהג בח"ל דהא אשכחן בכמה דוכתין ברבנן אמוראי דבבל דמנחי תפילין וכן מלינו בבכורות (דף יא.) ש דרמי בר חמא דהיה מבבל היה לו פטר חמור וח"ת דלמח מדרבנן הוו עבדי וי"ל דמ"מ פריך שפיר דכי נמי מדרבנן הוו עבדי מ"מ הוה ליה למיתניה במתני' חוץ מתפילין ופטר חמור דהא חשיב ערלה במתני׳ דמשמע בסמוך דאינו אלא מדרבנן דקתני יורד ולוקח וכו' וא"ת היכי חיסק אדעתיה למימר דמלוה התלויה בארץ אינה אלא א"כ נאמר בה ביאה והרי כלאים דלא כתיב בהו ביאה וקרי ליה במתני׳ תלויה בארץ וי״ל דלעולם היה יודע דמלוה שהיא חובת הקרקע נקראת תלויה בארץ אע"ג דלא כתיב בה ביאה אלא הוה סלקא דעתיה דאף אותה שאינה חובת קרקע אלא חובת הגוף אי כתב בה ביאה הויא נמי נקראת תלויה בארץ ולהכי פריך הרי תפילין ופטר חמור: ה"ג צא ולמד ממה שכתוב בענין מה עבודת כוכבים מיוחדת, ול"ג עבודת כוכבים בכלל היתה ולמה יצאת להקיש אליה שהרי

יצאת לומר אבד תאבדון: ללמדך שכ"מ שנאמר בו מושב. פירש בקונטרס דגבי פרשת נסכים קאי דכתיב כי תבואו אל ארך מושבותיכם ועשיתם אשה וגו׳ ויליף ר׳ ישמעאל מקרא דלא בא הכתוב אלא להטעינן נסכים לבמת לבור ואפילו קרבן יחיד בבמת לבור כדמשמע לקמן (עמוד ב) אבל לא קרבן יחיד בבמת יחיד ונפקא לן מדכתיב בהאי פרשת נסכים אשר אני נותן לכם משמע בבמה הנוהגת בכולכם הכתוב מדבר הלכך ע"כ האי מושבותיכם לא משמע כל מקום שאתם יושבים דאין במת לבור אלא במקום אחד א״כ י ממושבותיכם דכתיב אתא לאשמועינן דאף במת גלגל שהיה שם מזבח הנחשת כל י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא במת לבור לא נתחייבו בנסכים אלא דוקא ש עד שבאו לשילה דהיינו אחר ירושה וישיבה ונתחייבו בנסכים ושוב לא פסקו נסכים מבמת לבור אפילו משחרבה שילה ש היתה במת לבור בנוב וגבעון או היינו דקאמר ללמדך שכ"מ כו' כלומר מדפירש לן

קרא במה הנוהגת בכולכם ש"מ מושבותיכם דכתיב בנסכים לאו כל מקום משמע דא"כ הוי לה במת יחיד הנעשית בכ"מ בשעת היתר הבמות עכ"ל:

ביאה

והרי שבת שנאמר בה מושבות. פי׳ נקונטרס דכתיב לא תבערו אם בכל מושבותיכם ביום השבת ולא נהירא דהא אינטריך לדרשא אחרינא כדדרשינן בפ״ק דשבת (דף כ.ש) בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורות בית המוקדב וע״ק דקאמר בסמוך בי סד"א הואיל בעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב בעניינא דמועדות לכך נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שבת היא לה׳ בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים גבי מועדות: במאי

דא"כ הויא לה במת יחיד הנעשית בכ"מ בשעת היתר הבמות: ו**הרי שנה**. נאמר בה ³⁰לא תבערו וגו' ונוהגת בכ"מ אף מושבותיכם דנסכים בכ"מ קאמר ובבמת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלייה בביאת הארץ ה"ק עד עכשיו הייתם במשכן שהבמות נאסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא בבמות ליבור ומשתבואו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל טרודים במלחמה וקי"ל שהותרו הבמות בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותהא במת יחיד מותרת אף היא תטעון נסכים והכי איתא בזבחים (שם):

חוץ מן הערלה והכלחים. שאע"פ שתלויות בארץ נוהגים אף בח"ל הערלה הלכה והכלאים מדברי סופרים כדלקמן (דף לח:): אף החדש. מלאוכלו לפני העומר: גב" מלויה דכסיב בה ביאה. שתלאה הכתוב בביאת הארץ כגון כי תבאו (ויקרא יט) כי יביאך (שמות יג): תפילין

ופער חמור. כחיב בהו והיה כי יביאך בפרשת קדש לי (שס): ונוהגין פרשת נסכים קאי גפרשת שלח לך דכתיבם כי תבואו אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה לה׳ וגו׳ ויליף ר׳ ישמעאל

בשחיטת קדשים ע' (דף קיא.) מקרא דלא בא הכתוב אלא להטעינם נסכים לבמות ליבור ולא לבמות יחיד ונפקא ליה מדכתיב@ אשר אני נותן לכם בבמה הנוהגת לכולכם הכתוב מדבר הלכך על כרחך האי מושבותיכם לאו כ"מ שאתם יושבים משמע דאין במת ליבור אלא במקום אחד אלא האי מושב דכתיב אתא קרא לאשמועינן דאף בבמת גלגל שהיה שם מזבח הנחשת כל י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא במת ליבור לא נתחייבו בנסכים אבל משבאו לשילה דהיינו לאחר ירושה וישיבה נתחייבו בנסכים ושוב לא פסקו נסכים מבמות ליבור ואפילו משחרבה שילה והיתה במת ליבור בנוב וגבעון והיינו דקאמר ללמדך שכ"מ כו' כלומר מדפריש לך קרא במה הנוהגת בכולכם ש"מ מושב דכתיב בנסכים לאו כ"מ משמע

בין בארך בין כו'. תפילין אשכחן בכמה דוכתין" ברבנן אמוראי דבבל דמנחי תפילין ח (פטר חמור ש בפטר רחם תלה רחמנא): חובת הגוף. היינו אינה תלויה בארץ יאינה מוטלת לא על הקרקע ולא על גידוליו אלא על גופו של אדם כגון שבת תפילין עבודת כוכבים פטר חמור מילה עריות וכיולא בהם: חובת קרקע. שמוטלת על הקרקע או ס גידוליו כגון תרומות ומעשרות חלה להט שכחה ופחה שביעית חדש ערלה כלחים: מנח ה"מ. דחובת הגוף נוהגת בכל מושבות וחובת הקרקע אינה אלא בארץ: משמרון זו משנה. שמביחה לידי מעשה דכתיב תשמרון לעשות: אשר אתם חיים. בין בארץ בין בח"ל: לא ולמד. על איזה מהם הכתוב אומר כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: ממה שאמור בענין. דסמוך ליה אבד תאבדון וגו' דהיינו עבודת כוכבים סועליהם נתרבו כל מושבות כדכתיב כל הימים אשר אתם חיים ודבר הלמד מעניינו אחד מי"ג מדות היא ונלמד מכאן דכל חובת הגוף נוהגת אף בח"ל: אבל חדש. לא נהג ואע"ג דכתיב ביה מומושבותיכם בסיפיה דולחם וקלי וכרמל וגו'י לאו למימרא בכ"מ שחתם יושבים חלח לומר שחף בארץ לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתיישבו בה והכיר כל אחד את שלו: או דלמא לקולה פליג. דקחמר ת"ק חוץ מן הערלה והכלאים מהלכה וכ"ש חדש דכתיב ביה מושבות ומשמע כ"מ שאתם יושבים ואתא ר"א למימר אף החדש הוא מן המלות החלויות בארך ואין נוהג אלא בארך דמושב לאחר ירושה וישיבה משמע: אקמייחא. לא קאי אחוץ אלא אכל מצוה המלויה בארן: מאן ס"ק. דמתני׳ דפליג אדר"א: ר' ישמעאל היא. דשמעינן ליה דאמר מושב לאחר ירושה וישיבה הוא ואין חדש נוהג אלא בארך ואתא ר"ח למימר אף החדש נוהג כערלה וכלאים ונוהג בכל מושבות אלמא לחומרא פליג: ללמדך שכ"מ כו'. גבי

 לקמן לט.], ב) [רבי אליטור. (רש"ל, וכ"ה בדפו"ר בהמשך העמוד. ולקמן לט ע"א מוכח דהוא רבי אלישור הגדול)], ג) ספרי פי לאה, ד) [לקמן לח ע"בו. ה) ומנחות כה ע כן, יש) נמנחת פד.], ו) ספרי פרשה שלח לך, ו) [מכות יא ע"א. מנחות לו ע"בן, ח) רש"ח מ"ז, ע) [יש לחוסיף: דהא. (רש"ל. וכ"ה ברש"י שנרי״ף. ועי׳ מהרש״ה)], י) [נרש״י שנרי״ף: שברייף. ועני מהרשיח],

) [ברש"י שברייף:

שאינה], ל) [ברש"י

שברייף: או על

גידוליו. וכלי"ל. (רש"ל),

ג'דוליו. וכלי"ל: (עלי",)

) [בדפו"ר: ועלי, ול"ל: מ) [ל"ל בסופיה. (רש"ש)], () [ויקרא כג], בו במלבר מו. ב - נו. ע) [זבחים], פ) [במדבר טו, ל) ושמות לה, גן, ק) [לפנינו איתא רב נחמן בריה דרב יוסף], ר) [ל"ל מושבותיכם ן נרש"י: (ברש"יי: (רש"ש)], ש) [ברש"י: משבאו. ואנ"ל דוקא אחר ם) [ברש"י יבמהרש"ח: והימה]. ל) [ושם סוד"ה למשרי],

תורה אור השלם

ב) [בעמוד ב], ג) [ויקרא

כג, גֹן,

אַלָה הַחַקִּים תִשְׁמִרוּן לַעֲשׁוֹת בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נְתַן יִיְ אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיף לָךְ לְרִשְׁתָּה כָּל הַיְּמִים אֲשֶׁר אַתָּם חַיִּים עַל דברים יב א :האַדְמָה 2. אַבַּד תַאַבַּדוּן אַת כַּל הַמְּלְמוֹת אֲשֶׁר עְבְּדוּ שְׁם הַגוֹיִם אֲשֶׁר אַתֶּם יִרְשִׁים הַגוֹיִם אֲשֶׁר אַתֶּם יִרְשִׁים אָתֶם אֶת אֱלֹהֵיהֶם עַל הָהָרִים הָרֶמִים ועַל הָהָרִים הָרֶמִים ועַל הָהָרִים הָרְמִים וְעַל הַבְּבְעוֹת וְתַחַת כָּל עֵץ הַגְּבָעוֹת וְתַחַת כָּל עֵץ דברים יב ב

הגהות הב"ח (א) גמ' שנת מק"ר אתיא:

מוסף תוספות

א. אע"ג דרבי ישמעאל להטעינה נסכים אמר לבמה גדולה מושבות לאחר וישיבה ואז נאסרו הבמות שבאו לשילה מ"מ אח"כ דבמות ציבור טעונה נסכים. תוס' זנחיס קיא. ועי' מהרש"א. ב. לשכה נדולה היא שהכהנים מחחממיז שה במדורה אש הנסקת תמיד מפני שמהלכין על רצפת שיש רעזרה. רש"י שנח ינו:

תא א מיי׳ פ״י מהל׳ מאכלות אסורות הלי י סמג לאוין קמד טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף ח: תב ב מיי׳ שם הלכה ח ופ"ה מהל' כלאים הלי ג דן טוש"ע שם סיי רלו סעי [א] סט: תג ג מיי פ"ו מהלכות

מוסף רש"י

:עשין טו

ע"ו הלכה א סמג

החוקים בפירקא שיש בהן הוראה בריתות יג:). לאחר רושה וישיבה משמע. לאחר שקבעו משכן בשילה הוא דנתחייבו (זבחים וע"ש קיב: ד"ה ראו לוווילה).